

Το Τριώδιο αποτελεί μια προετοιμασία αντίστασης στη λογική του κόσμου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Αν και η παραβολή του Ασώτου Υιού ίσως και να είναι η πιο γνωστή του Ευαγγελίου, αν και πολλοί ίσως να θεωρούν πως συγκεφαλαιώνει όλο το πνεύμα της νέας σχέσης του Θεού με τον άνθρωπο, αν και, από τα πρώτα μας σχολικά χρόνια, μάθαμε να τρέφουμε συμπόνια για τον μικρότερο υιό που συντρίβεται, αλλά και συγκίνηση με τον πατέρα που συγχωρεί, φαίνεται πως ο κοντινότερος ρόλος στη δική μας συμπεριφορά είναι ο μεγαλύτερος υιός. Εκείνος που δικάζει και καταδικάζει τον μικρότερο αδελφό του, εκείνος που αρνείται να χαρεί για την επιστροφή του, εκείνος που προτάσσει την ανθρώπινη δικαιοσύνη του πατρικού ελέους και της συγνώμης.

Η σκληροκαρδία του μεγάλου υιού είναι ένα πάθος, που ο Χριστός στηλίτευσε επανειλημμένως στη συμπεριφορά των Φαρισαίων. Αν υπάρχει όμως κάτι, που κάνει την παραβολή αυτή τόσο διαχρονική, είναι το γεγονός πως η σκληροκαρδία αυτή παραμένει το καταστροφικότερο πάθος της κοινωνίας μας.

Πολλές είναι οι φορές που οι άνθρωποι χαρακτηρίζουν την κοινωνία «σκληρή». Στην σκληρότητα όμως αυτή έχουμε όλοι μας μερίδιο ευθύνης. Από τις σχολικές αίθουσες, στις οποίες αναζητείται πάντα ο άριστος και ο αλάνθαστος, μέχρι τα

δελτία ειδήσεων, που πάντα βρίσκονται σε ετοιμότητα να εντοπίσουν εκείνον που έσφαλε, που έπεσε, που απέτυχε, διδασκόμαστε να δικάζουμε βιαστικά και οριστικά, χωρίς ποτέ να ενδιαφερόμαστε για κίνητρα ή για μια ενδεχόμενη μεταμέλεια. Τι ειρωνεία όμως! Ο αμαρτωλός, ο αποτυχημένος, που τόσο συχνά περιφρονούμε, μάς είναι συγχρόνως και απαραίτητος. Τον απεχθανόμαστε, κι όμως μας χρησιμεύει. Τον καταδικάζουμε, αλλά θέλουμε να τον έχουμε και κοντά μας, μπροστά μας, στα πρωτοσέλιδα των καθημερινών εφημερίδων. Γιατί άραγε; Μήπως διότι το κραυγαλέο λάθος του επισκιάζει τα δικά μας μικρά και καθημερινά λάθη; Μήπως γιατί ο αναμφίβολα ένοχος αθώνει τα καθημερινά δικά μας κατά συνθήκη ανεκτά μικρά εγκλήματα; Ή μήπως διότι ο καταδικασμένος από Θεό –ποιον Θεό άραγε- και ανθρώπους μας προσφέρει μια ψευδαίσθηση αξίας και μια παρηγοριά στην υποψία πως περάσαμε μια ζωή χωρίς μεγάλες ρήξεις και χωρίς μεγάλες μετάνοιες, ζωή χλιαρότητας, που ο Θεός απεχθάνεται περισσότερο από το κάθε τι;

Η συγχώρηση αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους δεσμούς με τον Θεό μας, τον Θεό της αγάπης. Από πού άλλου μπορεί να ξεκινήσει κανείς τον δικό του πνευματικό αγώνα, αν όχι από τη συγγνώμη προς τον φταίχτη, από εκεί δηλαδή που Εκείνος ξεκίνησε το σχέδιο της σωτηρίας μας; Κι όμως! Αυτό το πρώτο βήμα μοιάζει να είναι και το δυσκολότερο. Για το γεγονός αυτό ευθύνεται αναμφίβολα η πεσμένη εγωιστική μας φύση, που αντλεί πολλές φορές καταξίωση από την πτώση του άλλου. Ευθύνεται όμως και το πνεύμα του κόσμου, που διδάσκει πως το λάθος του διπλανού είναι η ευκαιρία σου να τον εκτοπίσεις και να καταλάβεις την θέση του.

Η περίοδος του Τριωδίου αποτελεί μια προετοιμασία αντίστασης στη λογική του κόσμου. Όσο πλησιάζουμε προς τα σωτήρια πάθη του Χριστού μας και όσο η καρδιά μας θα προσηλώνεται σ' αυτό το πέραν πάσης ανθρώπινης δικαιοσύνης γεγονός, όλο και ευκολότερη θα γίνεται επιλογή μας να μετράμε τον εαυτό μας, όχι με μέτρο τον αμαρτωλό αδελφό μας, αλλά τον αναμάρτητο Λυτρωτή μας. Η κοσμική τακτική είναι εκείνη που μετατρέπει τον άνθρωπο σε άτεγκτο κριτή, ανοικτίρμονα και, τελικά, εξολοθρευτή κάθε μεταμελημένου, που με κόπο πολύ ξαναστήθηκε στα πόδια του και ζητεί μια δεύτερη ευκαιρία. Μια άλλη τακτική όμως, η τακτική του Εσταυρωμένου Υιού και Λόγου του Θεού, μετατρέπει τον άνθρωπο σε οικτίρμονα συμπαραστάτη του κάθε συντετριμμένου συνανθρώπου, κατά μίμηση του αθώου Ιησού, που αίρει την αμαρτία όλων μας. Είναι τότε που η ψυχή πλημμυρίζει από φιλόανθρώπους οικτιρμούς και η καρδιά γίνεται αληθινά έτοιμη να συν-λυπηθεί και να συν-χαρεί με ειλικρίνεια και άδολη αδελφική αγάπη.

Η περίοδος του Τριωδίου, που ξεκίνησε την περασμένη Κυριακή, κρύβει πολλή

χαρά. Όχι όμως τη χαρά της αποκριάτικης μάσκας, που μας δίνει μια άλλη ταυτότητα, αποκρύπτοντας τα ελαττώματα και τις πτώσεις μας, αλλά τη χαρά της αληθινής αυτογνωσίας, που γκρεμίζει την αλαζονεία και τον κανιβαλισμό προς τον διπλανό μας, μετατρέποντας την κοινωνία σε παράδεισο αποδοχής, αλληλοϋποστήριξης και απέραντης επιείκειας.

Εφημερίδα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πηγή: synodoiporia.gr